

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

พุทธศาสนาสอนเพื่อความสมหวังอันสมบูรณ์

(เมื่อวานไม่ได้ทองคำเลย ดอลลาร์ได้ ๑๐๒ ดอลลาร์) เราชักเราสงวนกรรมฐาน เรา คือท่านเหล่านี้ พุดตรงไปเลย จะเป็นผู้ทรงมรรคทรงผลสืบทอดมาแต่ครั้งพุทธกาล มาตลอด คือท่านเหล่านี้แหละ เพราะเดินตามแผนตามแปลนตามศาสนธรรมพระพุทเจ้าจริง ๆ แผนแปลนแห่งศาสนธรรมของพระพุทเจ้าก็คือ แปลนหรือแผนแห่งมรรคผลนิพพานโดยตรง ๆ ถ้าก้าวทางนี้แล้วไปทางนี้ จึงว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบ ตรงแนวเลย หากผิดจากนี้ ฟังแต่ว่าผิดเถอะน่า ผิดก็ต้องพลาดไปเลย ตกเหวตกบ่อไปเลย ถ้าประคองตัวเองไปตามหลักธรรมหลักวินัยแล้ว แคล้วคลาดปลอดภัยไม่สงสัย พระพุทเจ้าเป็นพระองค์แรกทรงดำเนินมาก่อนแล้ว จากนั้นสาวกทั้งหลายท่านก็ดำเนินมาตามแปลนแห่งศาสนธรรม คือแปลนแห่งมรรคผลนิพพานนั่นเอง ท่านก็ผ่านพ้นมาจนเป็นสรณะของพวกเรา สงฆ์ สรรณี คัจฉามิ คือท่านผู้เดินตามศาสนธรรม แปลนแห่งศาสนาพุทธของเรา แปลนนี้แม่นยำมากทีเดียว

เวลาปฏิบัติธรรมเข้าละเอียด ๆ ยิ่งรู้ชัด ๆ เลยทางเดินของพระพุทเจ้าที่พาสัตว์โลกเดิน เป็นเหมือนอย่างนี้ ช่องเข้ากว้าง อยู่ข้างนอกนี้ก็กว้าง ที่นี้พอก้าวเข้าไป ๆ ค่อยเรียว เรียกว่าแหลมแนวเข้าไป คาดไม่ได้ธรรมพระพุทเจ้า ที่แรกกว้างขวางต่อสัตว์ทั้งหลาย ปฏิบัติตนแล้วขอบเขตค่อยแน่นเข้าไป ๆ เหมือนว่าปากทางเข้ากว้างขวาง พอเข้าไปแล้วก็จะค่อยแคบเข้าไป เรียวไปข้างหน้า แหลมคมเข้าไป ไม่ใช่เรียวแหลมนะ คือแหลมคมเข้าไปเรื่อย ๆ ผู้ปฏิบัติตามจะเล็งเข็มทิศแนว ๆ พอเข้าถึงวิถีจิต ที่จะเข้าด้ายเข้าเข็มเข้าสู่มรรคผลนิพพานจริง ๆ แล้วแนวเลย ผิดไม่ได้เลย ผิดก็ต้องพลาดทันที เพราะทางนี้ถูกต้องแล้วที่สอนไว้สวากขาตธรรม ชอบร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ ให้ก้าวตามนี้ อย่าปลื้กอย่าแวง แล้วก็พุ่งเลย พระพุทเจ้าสอนขนาดนั้นนะ แม่นยำที่สุดเลย

ที่นี้เราจึงมาวิตถวิจารณ์ถึงเรื่องชาวพุทธเรา โลเลโลกเลก หาหลักหาเกณฑ์ไม่ค่อยจะได้ เพราะฉะนั้นจึงแยกแยะนำและดูเด็ดเข้าไปเรื่อย ๆ มันจวนตายแล้วนี่วะ ยังโลเล ๆ ชาวพุทธเรา ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร ส่วนทานยกให้เป็นพื้นฐาน อันนี้ชาวพุทธเรารับไว้ได้ดี เรื่องทานยกให้เป็นพื้นฐานของพุทธศาสนาโดยตรง ว่าชาวพุทธในเมืองไทยเรารับไว้เต็มกำลังความสามารถ เรียกว่าสมบูรณ์ตามขั้นของพวกเราชาวพุทธก็ไม่ผิด ไปที่ไหนมีอยู่ทั่วไป การทำบุญให้ทานนี้ออกมาจากพุทธศาสนาโดยตรง

ก็เราเที่ยวทั่วประเทศไทยนี้จะมันก็เห็นไปหมดทุกแห่งทุกมุม นี่ละที่ชัดเจนว่าชาวพุทธเราเป็นพื้นฐาน ได้แก่การให้ทาน เขาอยู่ในป่าในเขาเขายังรู้จักให้ทาน จะว่าอะไร

เราอยู่กับตลาดแห่งศาสนธรรม อยู่กับคัมภีร์ไบเบิล เขาอยู่ในป่าเขาไม่ได้มีคัมภีร์ เห็นพระไปนี่การให้ทานเขาต้องนำหน้ามาเลย ไปบิณฑบาตบ้านไหนอยู่ในป่าในเขา คนพูดไม่รู้ภาษากันก็มี คือเขารู้ภาษาเรา เราไม่รู้ภาษาเขา พวกโซ่พวกข่าพวกอะไรอยู่ในป่า เวลาเขาพูดภาษาเขาฟังไม่รู้เรื่องแหละ แต่หันมาทางเราบีบก็แบบเดียวกันนะ เขาชำนาญภาษาเดิมเขา อย่างนี้พื้นฐานแห่งทานเขามีเหมือนกันกับพวกเรา อย่าไปประมาทเขานะอยู่ในป่าในเขาว่าเขาไม่รู้จักทำบุญให้ทาน อย่างนะ เหมือนกับพวกเราเลย ไปอยู่บ้านไหนไม่ตาย บ้าน ๓ หลังคาเรือน ๔ หลังคาเรือน เขาเลี้ยงเราได้ ๆ เราบิณฑบาตเขาก็ใส่บาตรให้ มีอะไรเขาก็ใส่ อย่างนั้นนะ นี่เรียกว่าทาน

ส่วนศีลรู้สึกว่าย่อยเอามากนะ ภาวานานี้ยิ่งเหลวไหลใหญ่ เสีย ๒ จุด จุดสำคัญที่จะเข้า เพ่นพ่าน ๆ อยู่ปากคอก ที่จะไล่เข้าสู่ภาวานานี้เหมือนจูงหมาใส่ฝืนนะ แห้งหงัก ๆ มันขี้เกียจ ยิ่งนำหน้าหวาดด้วยแล้วเสียงมันลั่นเลย หน้าหนาวเสียงแห้งหงัก ๆ จูงไปเดินจงกรมมันไม่ไป มันร้องแห้ง ๆ คว่าหมอนไว้ด้วย ถ้าทนไม่ได้จริง ๆ ถูกลากถูกเข็นนักรักคว่าเอาหมอนไปด้วย ไม่ให้เสียลวดลายเรื่องของแจ็ก ๆ นั้น เข้าใจไหม ต้องให้มีลวดลายติดตัวไปด้วย

นี่ละจุดสำคัญที่จะประกาศองค์ศาสดาออกมาให้เห็นชัดเจนจริง ๆ นี่ละองค์ศาสดาแท้จะเข้าจุดภาวานา ไม่ต้องไปทูลถามพระองค์ ไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใด จำเข้าไปนี่ถึงกันหมดเลย เหมือนอย่างที่ว่าเราหย่อนมือลงในน้ำมหาสมุทร พอจ่อลงไปก็กระเทือนถึงกันหมดเลย ความรู้เมื่อถึงขั้นบริสุทธิ์ พอผางเข้าไปนี่ถึงกันหมดเลย เหนือพระพุทธเจ้ามีองค์ไม่ถามเลยนะ เหมือนว่าน้ำมหาสมุทรมีกี่หยดถามหาทำไม น้ำมหาสมุทรก็รู้แล้วนี่ เป็นมหาสมุทรทั้งนั้น จำเข้าไปบีบเป็นพระพุทธทั้งนั้นในอันเดียวกันนี้ เข้ากันได้ปั๊บทันทีเลย

อย่างพ่อแม่ครูจารย์มันท่านว่า พูดแล้วสารุ ยกมือขึ้นด้วยนะ แม่พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม เต็ดเสียด้วยนะ ทูลถามทำไมของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน ทูลถามท่านทำไม เท่านั้นพอ ประจักษ์เต็มเหนี่ยวแล้ว นั่นเข้าถึงมหาสมุทร จ่อบีบลงไปนี่ถามหาทำไมมหาสมุทร อยู่กับมือนี้ กระเทือนถึงกันหมดแล้ว อันนี้อยู่กับใจดวงนี้ จำไปนี่มันกระเทือนถึงกันหมด เป็นอย่างนั้นนะ ที่ว่าเห็นองค์ศาสดา พระสรีระนั้นเป็นร่างเหมือนเราทั่ว ๆ ไป เป็นเรือนร่างของพุทธะแท้ที่ครองอยู่ในนั้นเวลายังไม่นิพพาน แต่ธรรมธาตุนั้นเป็นแล้วตั้งแต่ขณะที่ตรัสรู้ปั้งขึ้นมาเท่านั้น จำแล้ว ครองชั้นธัมมนี้

เพราะฉะนั้นชั้นธัมมของพระพุทธเจ้า ของพระอรหันต์ ท่านจึงเป็นพระธาตุได้ ก็เพราะว่าจิตของท่านบริสุทธิ์ครองชั้นธัมมนี้ ความบริสุทธิ์นี้กระจายออกไปให้ชั้นธัม

สะอาดไปตามส่วนของชั้นที่หยาบ จนกลายเป็นพระธาตุได้ จิตของท่านบริสุทธิ์อยู่ในนั้น ครองชั้นนั้นนานเท่าไรก็ยังมีเวลาที่จะชักฟอกธาตุชั้นนี้ให้เป็นความบริสุทธิ์ตามส่วนแห่งธาตุหยาบของตน ๆ ไป ยิ่งเวลาท่านเข้าสมาธิสมาบัติเข้าภาวนา รวมกระแสของจิตที่เป็นแง่อกสู่สมมุตินี้เข้ามาสู่ภายในหมด นั้นเรียกว่าชักฟอกร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ เลย พอเข้าสู่ความสงบก็เป็นการชักฟอกในตัว ท่านไม่ได้มีเจตนาว่าจะชักฟอกชั้นนี้ หากเป็นหลักธรรมชาติอย่างนั้น พอกระแสจิตรวมเข้ามาสู่จุดใหญ่คือความบริสุทธิ์นี้แล้วก็จำออกไป อันนี้เป็นเอง เวลาท่านมรณภาพแล้วอัฐิของท่านจึงกลายเป็นพระธาตุ เรียกว่าเป็นธาตุที่ละเอียดไป แม้จะหยาบตามส่วนของวัตถุก็ตาม แต่ก็เป็นส่วนที่ละเอียดไปตามความบริสุทธิ์ของใจ จึงกลายเป็นพระธาตุได้ นั่นต่างกันอย่างนั้นนะ

แต่คำว่าพระธาตุนี้ก็มีแยกแยะเหมือนกัน ถ้าองค์ใดที่บำเพ็ญมาเรื่อย ๆ ตั้งแต่สมาธิหนุนมาเรื่อย ๆ ถึงขั้นปัญญาที่ก้าวไปเรื่อยเสมอ ๆ องค์นี้เวลาบรรลुरुธรรมบั้ง เรียกว่าตรัสรู้หรือบรรลुरुธรรมแล้วนิพพานไปเสียอย่างนี้ ธาตุชั้นนี้ท่านก็มีโอกาสที่จะเป็นพระธาตุได้อย่างธรรมดา ง่าย เร็ว แต่ท่านผู้เป็นขีปนาคิปัญญาตรัสรู้เร็วแล้วนิพพานไปเสียอย่างนี้ ก็เป็นพระธาตุได้ช้า ต่างกันนะ คือจิตที่บริสุทธิ์นี้ครองชั้นนี้อยู่นาน ก็เป็นหลักธรรมชาติที่ฟอกธาตุชั้นนี้อยู่เป็นเวลานาน พอนิพพานแล้วก็ได้ง่าย แต่ผู้ที่บรรลुरुธรรมเร็ว ๆ แล้วก็นิพพานไปเสียก็เป็นพระธาตุได้ช้าต่างกัน ต่างกันอย่างนั้นนะ

ไม่ใช่ว่าพอบรรลुरुบั้งเป็นพระธาตุไปเลยอย่างนั้น คือพระธาตุนี้เกี่ยวกับจิตที่ชักฟอกอยู่ภายในตัวเองนั่นแหละ อันนี้ก็ยังมีย้อมแม่อีกอันหนึ่ง ใคร ๆ อาจไม่คิดได้ ว่าบรรดาพระอรหันต์นี้จะต้องเป็นพระธาตุทุกองค์ไปหรือ อันนี้ขึ้นอยู่กับจิตซึ่งเป็นองค์ครองธาตุชั้นนี้ จิตนี้มีอำนาจมาก ท่านอาจจะอธิษฐานอย่างไรก็ได้ในจิตของท่าน อธิษฐานไม่ให้เป็นพระธาตุหรือให้เป็นพระธาตุชนิดไหนก็ได้ อำนาจของจิตเป็นได้ หรือท่านอธิษฐานไม่ให้เป็นพระธาตุนี้ก็อาจเป็นได้ เพราะอำนาจของจิตอธิษฐานไว้ตั้งก็กไว้เลยให้เป็นไปตามนั้น คือเป็นพระธาตุ หรืออาจเป็นพระธาตุแปลก ๆ ต่าง ๆ ไปตามคำอธิษฐานก็ได้ นั่นมันหลายชั้นหลายตอน ธรรมดา ๆ ก็เป็นพระธาตุ ถ้าแยกเป็นพิเศษจะเป็นพระธาตุชนิดไหน ขึ้นอยู่กับคำอธิษฐานของท่านอีก หรือไม่ให้เป็นพระธาตุอย่างนี้ ท่านจะให้เป็นอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับคำอธิษฐานอีกเหมือนกัน ไม่ใช่เป็นแบบเดียวกันเลย

พี่น้องทั้งหลายอยากครองธรรมพระพุทธเจ้าในหัวใจ ขอให้พากันสนใจภาวนานี้ละจะเป็นที่บรรจุของความสุข จะเข้ามาสู่ใจนี้หมด อย่างเมื่อก่อนก็เทศน์ ใจนี้เป็นภาชนะรับทั้งความสุขความทุกข์ อย่างอื่นไม่มีอะไรรับ นี่เราบอกแล้ว ดินฟ้าอากาศ สมบัติเงินทอง ยศถาบรรดาศักดิ์ ไม่มีอะไรมารับ ไม่มีอะไรเป็นภาชนะได้นะ ใจเท่านั้น

เป็นภาระสำหรับรับทั้งความสุขความทุกข์เล็กน้อย ใจเป็นผู้รับ ที่นี้เราต้องการหาแต่ความสุขด้วยกันทั้งนั้น แต่ครั้นได้มาแล้วมีแต่สัวมแต่ถานเต็มหัวใจ มันก็มีแต่ฟินแต่ไฟเผาไหม้ตลอดทั่วโลกดินแดน มีใครครองความสุข เพราะไม่ใช่ทางของความสุข เป็นทางของความสกปรกรุกรุงรัง สั่งสมตั้งแต่ฟินแต่ไฟขึ้นมาในหัวใจ คือกิเลสเป็นต้นเหตุให้สั่งสมความสกปรกเลวร้ายทั้งหลาย ตลอดความทุกข์ทรมาน เกิดจากกิเลสทั้งนั้น

ที่นี้เวลาสั่งสมธรรมเข้า กำจัดสิ่งที่สกปรกนี้ออก เฉพาะอย่างยิ่งคือจิตตภาวนา ชี้นิ้วเลยนะ จิตตภาวนาเป็นการชักฟอกโดยตรง ๆ ชักฟอกออกค่อยกระจายออก ๆ จิตค่อยผ่องใสขึ้นมา ๆ นั่นละความสุขขึ้นแล้ว เริ่มขึ้นแล้วตั้งแต่เราเริ่มชักฟอกเรื่อย ๆ จนชักฟอกหมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือเลยขึ้นชื่อว่าสมมุติ สมมุติจะได้แก่อะไร ก็ได้แก่กิเลสนั้นแหละเป็นสมมุติ ตัวข้าศึกใหญ่คือสมมุติตัวนี้เอง พอตัวนี้บรรลัยลงไปแล้ว ความทุกข์จึงไม่มีในใจของพระอรหันต์เลย ไม่มีตั้งแต่ขณะบรรลुरुธรรมปั้งเท่านั้นละ สมมุติหมดโดยประการทั้งปวง ทุกข์ก็เป็นสมมุติ หมดไปเลย กิเลสก็เป็นสมมุติ ที่สร้างทุกข์ให้เกิดขึ้นก็เป็นตัวสมมุติ ทุกข์ที่เป็นผลของกิเลสก็เป็นตัวสมมุติ พอกิเลสซึ่งเป็นตัวเหตุดับพริบ ทุกข์ก็ดับพริบไปพร้อมกันเลย

นั่นละจิตของพระอรหันต์ท่านจึงไม่เคยได้มีความทุกข์ แม้ขณะหนึ่งก็ไม่มี เท้าเม็ดหินเม็ดทรายก็ไม่มีในจิตที่บริสุทธิ์ของท่านนะ ส่วนธาตุขันธ์มีเหมือนเราทั่ว ๆ ไป คือมีเจ็บไข้ได้ป่วย เจ็บหัวตัวร้อน มีหิวมีกระหาย มีอยากหลับอยากนอนเป็นธรรมดา นี่เป็นเรื่องของขันธ์ล้วน ๆ นี่ละที่ท่านว่ามันกวนท่าน เขาก็เป็นของเขาย่างนั้น เขาไม่มีเจตนาจะมากวนเรา จิตก็รับทราบอยู่นั้น จะว่าเขามากวนให้ได้รับความทุกข์ก็ไม่ใช้ หากรับทราบกันอยู่อย่างนั้นตลอดไป จนกระทั่งขันธ์นี้หมดสภาพเมื่อไรแล้ว สมมุติโดยประการทั้งปวงที่จิตรับผิดชอบอยู่ก็คือขันธ์ เมื่อขันธ์ดับลงไปแล้วก็หมด สมมุติโดยประการทั้งปวงมายุติลงที่ขันธ์ดับ

สมมุติทั้งหลายไม่มีความหมายอะไรแหละ แต่สมมุติในขันธ์นี้ขิ้นกันเกี่ยวข้องกัน อยู่ตลอดเวลา พาอยู่พากินพาหลับพานอนพาขับพาถ่าย พาเคลื่อนไหวไปมา มีแต่เรื่องของขันธ์ แบกขันธ์บรรเทาขันธ์ทั้งนั้น จิตจะบรรเทาท่านอะไร จิตนั้นไม่มีอะไรบรรเทา เมื่อได้อยู่ด้วยกันแล้วก็ต้องรับผิดชอบกันอยู่โดยหลักธรรมชาติ จนกระทั่งถึงวันอวสานแห่งธาตุขันธ์ ธาตุขันธ์ดับลงไปปั๊บ สมมุติโดยประการทั้งปวงก็ดับไปพร้อมกันเลย นั่นละวิมุตติล้วน ๆ แล้ว ท่านว่าอนุปาติเสสนิพพาน สอุปาทิเสสนิพพานนี้ก็หมายถึงขันธ์ยังมีอยู่ รับผิดชอบกันอยู่อย่างนี้ พระอรหันต์ท่านจึงไม่มีทุกข์ ตั้งแต่ขณะที่กิเลสขาดสะบั้นลงไปทุกข์ในจิตของพระอรหันต์ไม่มีเลย เทียงตั้งแต่บัดนั้น จิตเที่ยง ท่านว่า

นิพพานเที่ยง คือธรรมชาติที่นั่นแหละเที่ยง ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงตลอดอนันตกาล จึงเรียกว่าเที่ยงละซี

นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้าซึ่งเข้าไปถึงจุดนี้เลยนะ นอกนั้นไม่มีพูดยันตัวได้เลย ศาสนาใดก็ตามไม่ประมาท เอาความจริงมาพูด ศาสนาพระพุทธเจ้าเข้าถึงหลักธรรมชาติที่เดียว ปึงเลยเที่ยวถึงนิพพาน นี่ละศาสนานำสัตว์โลกให้พ้นจากทุกข์โดยสิ้นเชิงได้ ก็คือพุทธศาสนา นอกนั้นไม่มี มีแต่สั่งสมกิเลส โดยอวดอ้างว่าเป็นศาสนา ๆ เอาคำสอนเอาธรรมเข้ามาเป็นโล่บังหน้าว่าถือศาสนา ปฏิบัติศาสนา เป็นเจ้าของศาสนา มันเป็นเจ้าของกิเลส คลังกิเลสอยู่ในหัวใจ บงการออกมาอะไรเป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้น แล้วจะสั่งสมความสุขมาจากไหน ก็มีแต่ความทุกข์ล้วน ๆ ทำลงไปว่าทำตามศาสนาว่า ถูกต้อง ๆ เป็นเรื่องถูกต้องของกิเลส ไม่ใช่ถูกต้องของธรรม ว่าไปก็ว่าแต่ปากเฉย ๆ ความจริงไม่อำนวยให้จะเป็นไปได้ยังไง ทุกสิ่งทุกอย่างความจริงต้องอำนวย ตั้งแต่เหตุ ความจริงอำนวยแล้วถึงเป็นความถูกต้อง ผลก็ต้องอำนวยเป็นความถูกต้องเหมือนกัน ดังธรรมพระพุทธเจ้าสอนว่า สวางขาตธรรม นั้น คำว่า สวางขาตธรรม คือเหตุถูกต้องแล้ว ตรัสไว้ชอบแล้ว ผลก็คือความบริสุทธิ์ เป็นอย่างนั้นนะ

ให้พากันภาวนาบ้างนะ ท่านทั้งหลายจะได้เห็นความสุขเกิดขึ้นในหัวใจแล้วเป็นผู้ครองความสุข ใครเป็นคนครอง ก็คือใจดวงนี้แหละจะเป็นผู้ครอง ครองมากครองน้อยตามแต่เจ้าของขวนขวายมาได้มากน้อย จะแสดงขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อครองความสุขได้มากน้อยแล้ว ใ้อสิ่งที่เป็นกังวลุ่นวายเป็นเหมือนเถาวัลย์ระโยงระยางทั่วโลกธาตุนี้ มันหดเข้ามาหมดนะ พอได้ความสุขปั๊บมากน้อย ทีนี้จะค่อยปล่อยนั้นเข้ามา ปล่อยสิ่งเหล่านี้เข้ามา ปล่อยเข้ามา ๆ พอทางนี้มากเท่าไรยิ่งปล่อยมากเข้ามา ๆ ทางนี้ได้เต็มภูมิ ไม่ต้องอาศัยอะไรแล้ว ปล่อยหมดเลย นั้น ท่านไม่มีอะไรติดใจ ท่านปล่อยหมดเลย ใ้อเรานี้มันยึดหมดเลย ท่านปล่อยหมดเลย

สำคัญความเพียรนี้มันอยู่กับสตินะ สตินี้สำคัญมากทีเดียว เว้นไม่ได้เลยสติ แม้จะทำงานทำการอะไร ๆ ต้องมีสติประจำกิจการงานของตน ๆ นี่ก็เรียกว่า งานที่ชอบประเภทหนึ่ง งานที่ชอบภายใน ชำระจิตใจนั้น ท่านว่าสติ มหาสติ ก็ได้ยินแต่ชื่อเสียงเจ้าของไม่เคยทำก็ไม่เจอ สติก็ไม่เจอ อยู่กับตัวเองก็ไม่เจอกัน ตั้งสติขึ้นมาเล็กน้อยก็เริ่มปรากฏ นั้น ตั้งขึ้นมาก็มี เพราะสติเกิดขึ้นจากใจ ดับลงไปทีใจ ตั้งมากเข้า ๆ สติก็มีกำลังมากขึ้น ๆ กระจายออกไปรอบตัว ๆ ๆ จากนั้นก็เป็นสติปัญญา ปัญญาจะเกิดหลังจากสติตั้งฐานได้พอสมควรแล้วปัญญาจะค่อยแยบออก ๆ ต่อไปแล้วสติปัญญานี้เป็นอันเดียวกัน พอสติพบปัญญาวิ่งตาม ๆ พอถึงขั้นเป็นอันเดียวกันแล้วเป็น ให้มันเห็นที่หัวใจนั้นซี

เวลาตั้งขึ้นก็ต้องมีสติตั้งเสียก่อน พอสติตั้งได้ดี ๆ ทีนี้เราจะนำปัญญาออกมาใช้ ปัญญาที่ค่อยเริ่มออก ๆ พอปัญญามีความคล่องแคล่วตัวแล้ว สติกับปัญญาก็ค่อยกลมกลืนเป็นอันเดียวกัน สุดท้ายเป็นอันเดียวกันเลย พอสติรับทราบปั๊บ ปัญญาจะออกแล้ว ๆ ท่านจึงเรียกว่า สติปัญญาอัตโนมัติ คือหมุนตัวไปเองทั้งสองอย่างนั้นละ จึงเรียกว่าเป็นอัตโนมัติด้วยกัน สติปัญญาอัตโนมัติ นี้ก็ชั้นหนึ่ง ของจิตแห่งผู้บำเพ็ญทั้งหลาย เมื่อแก่กล้าแล้วก็จะค่อยกลมกลืนเป็นอันเดียวกัน แล้วก็มีการมากขึ้นด้วย พอถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติแล้วความเปลอจะไม่มี พุดได้ยากมากกว่าสติเปลอ

สติปัญญาอัตโนมัติเริ่มไม่เปลอแล้วนะ แต่ไม่เปลอชั้นนี้อีก สติยังหยาบอยู่ ความไม่เปลอก็ติดแล้ว พอเข้าถึงสติปัญญาอัตโนมัตินี้ หนักเข้า ๆ เชื่อมไปเข้ามหาสติมหาปัญญา อันนี้เป็นอันเดียวกันไปอีก อันนั้นเรียกว่า แยกคายสุดที่จะพุดได้ ไม่มีคำว่าเปลอ ตั้งแต่สติปัญญาอัตโนมัติก็ไม่เปลอแล้ว ยิ่งเป็นมหาสติมหาปัญญาแล้วซึมไปเลย ซึมซาบ ๆ ไปเลยทุกอย่าง ไม่ได้ถามใครนะ หากเป็นกับเจ้าของ รู้กับเจ้าของ พอเหมาะพอดีอยู่กับเจ้าของตลอดเวลา ท่านเรียก มหาสติมหาปัญญา ก้าวเข้าสังหารกิเลสส่วนละเอียดสุดแหละทีนี้ อันนั้นก็เหมือนกับว่าซึมซาบ กิเลสประเภทนั้นซึมซาบ สติปัญญาเครื่องประหารเหล่านี้ก็ซึมซาบ ทันทัน ๆ ทันทันไปเรื่อย ๆ ๆ นี่ละการปฏิบัติทางด้านจิตใจ มันรู้ชัด ๆ เห็นชัด ๆ ประจักษ์กับตัวเอง ๆ ไป อย่างนั้นเรื่อย ๆ

พอมหาสติมหาปัญญามีความแก่กล้าสามารถ ฟาดกิเลสขาดสะบั้นลงไปโดยสิ้นเชิงแล้ว ทีนี้ผลที่เกิดขึ้นมาก็ดังที่ว่า จำไปหมดเลย อันนี้ มหาสติมหาปัญญามันก็รู้ทันที ว่านี่คือเครื่องมือ ไม่ใช่นิพพาน ไม่ใช่ธรรมธาตุ เป็นเครื่องมือ ท่านจึงเรียกว่า มรรค ๘ มคฺค ก็แปลว่า ทางเดิน สัมมาทิฏฐิก็เป็นทางเดิน ๆ เรื่อย จนก้าวเข้าสู่มหาสติมหาปัญญาก็เป็นทางเดินอันละเอียดไปเรื่อย ๆ ทางเดินเพื่อฆ่ากิเลส พอกิเลสสิ้นซากลงไป มหาสติมหาปัญญานี้ก็ระงับตัวลงไป เป็นอีกประเภทหนึ่ง จะว่ามหาสติมหาปัญญาระงับตัวจนไม่มีอย่างนั้นไม่ได้นะ ระงับในการฆ่ากิเลส มีความจดจ่อต่อการฆ่ากิเลสด้วยสติปัญญาของตน

ทีนี้พอกิเลสสิ้นซากลงไปแล้ว สติปัญญาอันนี้ก็เลยกลายเป็นธรรมชาติของความบริสุทธิ์เสีย มันก็รู้้อยู่อย่างนั้น แต่จะเอาไปแก้ไขอะไร ๆ กิเลสอะไรเขาไม่มีเจตนาจะไปแก้ ก็มันขาดสะบั้นไปหมดแล้วแก้อะไร ก็มีแต่เหลือแต่หลักธรรมชาติคือสติปัญญาในหลักธรรมชาติไปแล้ว ถ้าพุดว่าสติปัญญาก็เป็นหลักธรรมชาติประจำความบริสุทธิ์เสีย อันนี้ก็เป็นอย่างอื่นหนึ่งในเวลาที่มีขันธอยู่นั้น พอขันธขาดสะบั้นลงไป เอาอีกอันหนึ่งอีก อันนั้นพุดไม่ได้เลยหากไม่สงสัย อย่างนั้นนะท่านรู้ รู้้อย่างนั้น ท่านไม่รู้รู้ ๆ ปลา ๆ เหมือนอย่างเราเอามาพุด

ความรู้ด้วยการปฏิบัติมันชัดเจนมาก ถ้าวางใจได้เข้าไปแล้วไม่มีอะไรที่จะมาคัดค้านต้านทานได้ให้ความรู้อันนี้ลึ้มเหลวไปไม่มี เรียกว่ารู้จริง จริงอย่างนั้นไม่สงสัย ไม่ไปหาใครมาเป็นสักขีพยานเลย ผางขึ้นแล้วก็ เป็น สนฺทิฏฺฐิโก เต็มภูมิ คือรู้ประจักษ์ตนเอง เต็มภูมิ ๆ นี่คือผลของพุทธศาสนาที่บรรดาชาวพุทธเราปฏิบัติได้เป็นขั้นเป็นภูมิเป็นลำดับลำดับไม่ผิดพลาด เรื่องพระพุทธานุภาพสอนเพื่อความสมหวังอันสมบูรณ์โดยแท้ ไม่มีผิดมีพลาดเลย ขอให้ปฏิบัติตามนี้

ศาสนาใดๆ เราก็เคยพูดแล้วอย่าเอามาโยงว่านั่นเลย นี่เอกแล้ว แน่นอนแล้ว เป็นศาสนาที่ เรียกว่าพูดอะไรพูดไม่ถูก อย่างที่ว่าเลิศๆ นี่ ก็อยู่ในวงสมมุตินะ ประเสริฐ เลิศเหล่านี้ โลกมีสมมุติ ธรรมอันนั้นจะเลิศยิ่งกว่านี้ขนาดไหน ก็ต้องเอามาพูดในวงสมมุติออกมาจนได้นั้นแหละ ไม่งั้นโลกไม่เข้าใจกัน คำว่าเลิศ อันนั้นเลยแล้วนี่ ถ้าให้ถูกต้องจริงๆ นะ คำว่าเลิศว่าเลิศ อันนั้นเลยนี่ไปแล้ว พูดไม่ถูกแล้ว แต่ความรู้มันไม่ผิด เต็มภูมิ ๆ ที่นี้เวลาจะแยกมาพูดนี้ พูดไม่ได้นะ แม้เช่นนั้นก็ต้องยกมาพูด เช่น นิพพานเที่ยง อย่างนี้เป็นสมมุติทั้งนั้น ธรรมชาติจริงๆ ยังเหนือไปอีก อันนี้โลกมีสมมุติก็ต้องเอามาพูดในนี้ เรียกว่าเป็นเงาของนิพพานแท้ทั้งนั้นละนะ เงามืดอยู่กับตัวนั้นแหละ ว่านิพพานเที่ยง วิสุทธิธรรม บริสุทธิๆ นี่เงาของธรรมชาตินั้น ธรรมชาตินั้นพูดไม่ได้

ให้มันรู้อย่างนั้นซึ่งถึงว่ารู้จริง ถ้ามใครที่ไหน ไม่ต้องถามว่านั่นเลย ธรรมของพระพุทธเจ้าสอนลงไปแบบให้รู้ด้วยตัวเอง ๆ ไม่ต้องไปถามใครเลย คิดดูอย่างที่เคยพูดให้ฟัง พระอัญญตรภิกขุองค์หนึ่งท่านกำลังพิจารณาธรรมชั้นสูงอยู่ นี่ธรรมชั้นอัตโนมัตติ มองเห็นอะไรเป็นธรรมไปหมดนะ ลงธรรมเป็นอัตโนมัตติแล้ว ก็เลสเป็นอัตโนมัตติ มองสัมผัสสัมผัสอันอะไรเป็นกิเลสไปหมด เป็นอย่างนั้นนะ แยกออกมาเป็นกิเลสแล้วๆ ที่นี้พอพลิกไปถึงธรรม ธรรมเป็นอัตโนมัตติแล้วที่นี้มองดูอะไร สัมผัสสัมผัสเป็นธรรมไปหมดเลย มีแต่เรื่องแก่กิเลสๆ ไปโดยลำดับ เรียกว่าอัตโนมัตติเหมือนกัน พอสิ้นซากลงไปแล้วก็หมดอัตโนมัตติ

ที่นี้ภิกษุองค์นี้จะไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ทูลถามปัญหาที่มีข้อข้องใจในธรรม เกือบจะถึงขั้นสูงสุดแล้ว พอไปฝนตกก็ขึ้นเฝ้าไม่ได้ ฝนตกก็ดูฝน ฝนตกลงมาใส่หญ้าใส่สังกะสีอะไรก็แล้วแต่แหละ ตกลงมาจากหลังคามากลาง น้ำกระทบกัน น้ำพื้นที่ซึ่งอยู่แล้วกับน้ำที่ตกมาข้างบน ตกลงมาตั้งเป็นต่อมเป็นฟองขึ้นมาท่านดูอยู่นั้น ท่านพิจารณา พอตกกระทบกันก็ตั้งเป็นต่อมเป็นฟองขึ้นมาแล้วดับไป ๆ ตั้งขึ้นดับไปกระทบกันอยู่ตลอด ตั้งขึ้นดับไป ท่านพิจารณานั้นพบบรรลุธรรมบั้งในเวลานั้นเลย ท่านเอาเรื่องของสังขาร แยกออกมาคือสังขาร ดิก็ตามชั้วก็ตามตั้งขึ้นแล้วดับไปเหมือน

กันกับน้ำนี่เอง มันออกมาจากไหน มันก็วิ่งถึงใจเป็นเรื่องใหญ่ตรัสรู้ปั้งขึ้นมาทันทีในเวลานั้น พอฝนหยุดทำนกลับเลยไม่ไปทูลถามพระพุทธเจ้าอีก ถามอะไรของจริงของจริงปรากฏแล้วโดยหลักธรรมชาติ เลยกลับไปเลย

ทีนี้เวลาไปหาพระ พระเลยถามว่า ไหนว่าจะทูลถามธรรมะพระพุทธเจ้า ไปแล้วทำไมจึงไม่ทูลถาม ท่านก็เลยเล่าให้ฟัง พอไปถึงนั้นฝนตก พิจารณาอันนั้นเลยรู้เสีย ตอนนั้นแล้วกลับมา นั้นเห็นไหม แม้ตั้งหน้าจะไปทูลถามพระพุทธเจ้ายังไม่ทูลถามฟังซิ นะ พอรู้อย่างจัง ๆ แล้วกลับเลย นี่ สนฺทสิฏฺฐิโก พระพุทธเจ้าประทานไว้แล้ว พระองค์ไม่ได้ผูกขาดในผลของผู้ปฏิบัติที่จะควรรู้ควรเห็น รู้ได้เต็มย่นเหมือนกัน อย่างพระองค์นี้ไปถึงรู้ได้เต็มทีแล้วกลับเลยไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า เห็นไหมละ นี่ละธรรมพระพุทธเจ้า อะไรจะเลิศเลอยิ่งกว่าธรรมของศาสดาองค์เอก

ขอพี่น้องทั้งหลายให้รู้สึกตัวนะ เราจวนตายแล้วฟังให้ชัด ๆ อย่างนี้แหละ เราไม่หวังอะไรแล้วในโลกอันนี้ มีแต่ความสงสาร จะพูดในแง่ใดมุมใดมีแต่ความสงสาร ล้วน ๆ โลกอันนั้นอย่าเอาอย่างงั้นเลย มีแต่ความเมตตาความสงสารอยากจืดอยากลากให้เป็นไปได้เท่าไร เอา ไปนะ เราทนทุกข์ทรมานอยู่ในโลกอันนี้เราหาความแน่นอนไม่ได้นะ ตายแล้วไปจมนในรกได้ถ้าทำชั่วคิดชั่ว ไปสวรรค์ได้ แต่ไม่ถึงนิพพานถ้าไม่สิ้นกิเลส นั้น เอาให้มันสิ้นเสียอยู่ไหนสบาย ลมหายใจผุด ๆ มีความหมายอะไร ลมดินฟ้าอากาศเขามากเท่าไรมาหวังอะไรลมในจมูกนี้ มันก็เป็นลมเหมือนกันหวังมันอะไร หนึ่งเนื้อเอ็นกระดูกนี้ก็คือธาตุดินน้ำลมไฟจะไปหวังมันอะไร ตั้งแต่ดินน้ำลมไฟอยู่ข้างนอกนี้ไม่หวัง ธาตุเหล่านี้ก็เป็นธาตุเดียวกันหวังมันอะไร มันก็เท่านั้นเอง เมื่อมันเสมอกันหมดแล้วไม่ว่าข้างนอกข้างในเสมอกันหมดนั่นแหละ ปล่อยได้แล้วปล่อยได้หมดข้างนอกก็ปล่อยได้ ข้างในก็ปล่อยได้ ก็เท่านั้นเอง

เราสงสารจริง ๆ นะ โอ๊ย สงสารมาก ทำไมเรื่องธาตุชั้นธ้ออ่อนลงเท่าไร ๆ แทนที่ความสงสารมันจะอ่อนลงตามไม่ได้อ่อนนะ มันยิ่งหนักขึ้น ๆ เพราะเรื่องหาฝั่งหาแดน มันยังไม่เจอไม่มีก็มี ผู้ที่พอมีฝั่งมีแดนมีทานมีศีลภาวนาพอเป็นหลักใจแล้วก็ยังพอเกาะได้นะ ไม่ไปชั่วละนี่ เมื่อมีศีลมีทานการภาวนาหรือการกุศลแทรกอยู่ในใจแล้วเวลาจำเป็นจริง ๆ มันจะวิ่งเข้ามาหาอันนี้ละ อาศัยเหล่านั้นไม่ได้นะ กองสมบัติเท่าภูเขาอย่าไปอาศัยมันนะ มันจะวิ่งเข้ามาหาจุดที่อาศัยได้คือบุญกุศลของตัวเอง มันเกาะบ๊ีบไปเลย อันนั้นทั้งเลย มันไม่ได้มาเป็นเปรตเผ่านะถ้ามีสิ่งทีเกาะ ถ้าไม่มีสิ่งที่เกาะอย่างน้อยมาเป็นเปรตเผ่าสมบัติถ้าบาปไม่หนามากนัก ถ้าบาปหนามากกว่านั้นลงนรกไม่สงสัย มันไม่ได้มีอะไรกันนะสมบัติที่จะไปดึงลากขึ้นมา อย่างลงไป ข้านี้กองสมบัติของ

เธอกองเท่าภูเขาไม่หวั่นไหว เธอ ยังหวั่นเธอ โอ้ย ไม่ต้องพูดผิงเลยทันที เป็นยั้งนั่นนะ

จึงได้รับเตือน พระพุทธเจ้าไม่ได้หลอกโลกนะ หรือเวลาสอนอยู่เวลานี้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่าหลวงตาบัวหลอกเธอ มันโมโหะนี่ มันถึงใจจริง ๆ นะการปฏิบัติมาเวลารู้อันก็รู้ถึงใจจริง ๆ สอนจะไม่สอนถึงใจได้ยังไง ผู้ฟังถึงใจหรือไม่เดี๋ยวนี้นะ มันโมโห หาไม้มาหน่อยนะ ฟาดไปตามเหล่านี้ให้มันแหลกไปหมดเลย ร้องเสียงแห่กหงัก ๆ กลัวไม้ตีหลังมัน ไล่ตีเข้าทางจงกรมไม่ไป ไปตีหลังมันอีกจะไปไหนก็ไปเถอะ ได้ยินเสียงร้องแห่กหงัก ๆ หาที่หลบภัยเข้าใจไหม พวกนี้พวกหลบภัยถูกไม้ตีเอา สอนยังงั้นมันก็ได้เรื่อง เอาไม้ตีเอาละซิ ริงหาที่หลบภัยเสียงแห่กหงัก ๆ สดสังเวชจริง ๆ นะ

ธรรมพระพุทธเจ้านี้เจ็ดจำตลอดเวลานะ อกาลโก ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลามาทำลายได้เลย ขอให้ทำเถอะนะว่างี้เลย ทำบาปเป็นบาป ทำบุญเป็นบุญไม่สงสัย มีเสมอภาคกันเลย ใครจะอวดเก่งกล้าสามารถหาที่ลับที่แจ้งทำบาปทำกรรม เอา ไป ยกโคตรมึงไปก่อกำแพงไว้ ไปทำความชั่วอยู่ในกำแพง ยกมาหมดทั้งโคตรทั้งแซ่ ไปเราไปบาปทำกรรมอยู่ในกำแพงไม่มีใครเห็นเรา ไปก็โคตรมันก็มาจมน้ำหมดพวกในกำแพง นอกกำแพงเท่านั้นที่เขากลัวบาปกลัวกรรมเขาไม่ทำ พวกนี้พวกจะไป พวกในกำแพงนี้ลงด้วยกันหมดนั่นแหละอยากเก่ง จะเอาโคตรแซ่มาบังคับบาปกรรมได้หรือ ถ้าโคตรแซ่บังคับบาปกรรมได้แล้ว พระพุทธเจ้าก็มีโคตรมีแซ่เหมือนกัน ก็เอามาบังคับสัตว์โลกอย่าให้เป็นบาปเป็นกรรม เอา ทำไปสู่นะ สูอยากได้ผัวก็คนสูไป สูได้เมียก็คนไป ๆ ลูกของสูแตกออกมามันยิ่งกว่าหมาขี้เยี้ยว ๆ ก็ไปเถอะ กูรับรองไว้หมดแล้วแหละกำแพงกูมี พระพุทธเจ้าก็จะว่าอย่างนั้น

พระพุทธเจ้าองค์ไหนก็ได้ว่า พวกท่านทั้งหลายเก่งไปไหน เราอยากถามอย่างนี้นะ นี่ละพูดขออภัยนะ มันถึงใจจริง ๆ พูดออกมาด้วยความเมตตา นี่ ผิง ๆ เลย นี่เขาก็จะว่าหลวงตาบัวโกรธนะนี่นะ คิดดูซิเขาก็จะว่าหลวงตาบัวโกรธ มันหาเรื่องใส่จนได้แหละกิเลสนี่นะ เปิดมันออกลากคอมันออกกิเลส มันยังเข้ามาพันคอเราอีก มันหาเรื่องใส่เรา อู๊ย นี่ท่านดูนะ ไปอีกนะ พวกบ้า เอาละพอ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd